

Forsørgelsespligt indskrænket til de Tilfælde, hvor Stedbarnet er født før Ægte-skabet og medtages til Forsørgelse i det fælles Hjem.

Som en Konsekvens af denne Regel og Hovedreglen i § 15, Stk. 1, maatte da den Hjælp, det offentlige ydede et Stedbarn, overfor hvilket Stedfaderen (-moderen) ikke har overtaget Forsørgelsespligten, betragtes som Hjælp, eventuelt Kommunegæld, ydet den anden Ægtefælle, Barnets naturlige Moder eller Fader. Dette vilde kunne medføre Vanskeligheder for Stedfaderen (-moderen), særlig i de Tilfælde, hvor Modtagelsen af en vis Art Hjælp er knyttet til den Betingelse, at Ægtefællerne ikke har modtaget eller modtager Kommunegæld. Af Hensyn hertil er det derfor foreslaaet, at den Hjælp, der ydes et Stedbarn i de Tilfælde, hvor Ægtefællerne lever sammen, og Stedbarnet opdrages i det fælles Hjem, ikke skal have Virkninger for den naturlige Moder (Fader), men skal betragtes som en Ægtefællerne ydet Særhjælp.

Til § 281.

Som Følge af de ekstraordinære Indkaldelser under Verdenskrigen refunderede Staten i Kraft af Lov Nr. 162 af 7. August 1914 og senere Forlængelseslove Kommunerne $\frac{2}{3}$ af de Tilskud, disse ydede Hjælpekas-serne til Brug ved Understøttelse af indkaldtes Familie. Man anser det for rettest, at der i nærværende Forslag optages en almindelig Bestemmelse om Hjælp til indkaldtes Familie under Indkaldelser til Manøvrer, Øvelser ell. lign. eller til ekstraordinær Milærtjeneste, og man har — i Overensstemmelse med Ønsket om i saa stort Omfang som muligt at fremme Tilgangen til Sygekasserne — foreslaaet Forholdet ordnet saaledes, at Hjælp kun ydes, forsaavidt vedkommende Forsørger har nydende Medlemsret i en anerkendt Sygekasse, men at Hjælpen saa ogsaa sættes til den Pengehjælp, han i *Sygdomstilfælde* har Ret til at oppebære fra Sygekassen.

Stk. 2 giver Regler om, hvorledes Forholdet maa ordnes, hvis Danmark skulde komme i Krig. Herom findes en Bestemmelse i Fattiglovens § 65, der henviser til Lov af 12. Marts 1864. Det er i denne Lov bestemt, at Understøttelse til de krigsførende Troppers Familier ikke skal have Fattighjælps Virkning, men der er ikke givet Regler om, efter hvilke Principper Hjælpen skal ydes.

Man har ikke ment at burde foreslaa

bestemte Regler for, hvor stor en Hjælp der skal ydes, idet den nærmere Afgørelse heraf bedst kan træffes, hvis Situationen skulde indtræde, men man har for at angive Rammer foreslaaet, at der ikke maa ydes større Understøttelse, end vedkommende vilde kunne have sikret sig i Sygdomstilfælde gennem Sygeforsikringen, og ikke mindre Understøttelse, end paagældende faktisk har sikret sig.

I Stk. 3 er det fastsat, at Hjælpen efter Stk. 1 skal refunderes af Statskassen. Tilsvarende Regel er ikke givet for Hjælpen efter Stk. 2, idet det maa overlades til senere Bestemmelse, hvorledes der i saa Henseende skal gaas frem, derunder om man anser det for rigtigt, at Kommunerne selv bærer en Del af Hjælpen.

Til § 282.

Bestemmelsen er i Overensstemmelse med gældende Ret.

Til § 283.

Stk. 1 er i Overensstemmelse med Fattiglovens § 64 med den Ændring, der følger af, at der efter Sømandsloven ikke kan blive Spørgsmaal om, at Udgiften kan paahvile Rederiet eller Bjærgningsmassen.

Bestemmelsen i Stk. 2 om Hjælp til danske Sømand, der forliser i Udlandet, hænger sammen med Sømandslovens § 41, hvorefter en saadan ved vedkommende danske Konsulats Foranstaltning og for Statskassens Regning skal hjemsendes til sit Hjemsted i Danmark. Efter Bekendtgørelse Nr. 464 af 7. December 1923 skal Fattigbestyrelsen i vedkommende danske Ankomsthavn sørge for Befordring til vedkommendes Hjemsted.

Endelig bemærkes, at det efter en Række Traktater paahviler den danske Stat at tage sig af forskellige udenlandske Sømand, der efter at have faret med dansk Skib efterlades her i hjælpeløs Tilstand. Forsaavidt en Kommune har maattet tage sig af en saadan Sømand, har den derfor Krav paa at faa Udgifterne hertil refunderet af Staten. I visse Tilfælde vil det dog efter Forhyringskontrakten paahvile Rederiet at tage sig af vedkommende, og det er derfor — for at hindre Misbrug — bestemt, at Hjælpen kun refunderes, forsaavidt Tvangstilfældet ikke kan afhjælpes gennem Rederiets eventuelle Forpligtelse til at træde til.